

lemmer der have udtalt sig derom, men fordi det efter Regjeringens bedste Overbeviisning ikke behøves. Det forekommer nemlig Regjeringen, at man ved at give de menneskekjærlige Tjællere, som naturligtvis altid med en vis Grad af Varme udtale sig, Leilighed til at træde frem i Lovgivningen, vel maa vogte sig for ikke at gaae for vidt; vi bør ikke blot — som jeg strax skal komme tilbage til — tage finansielle Hensyn, naar der er Tale om Dmsforøgen for den sorte Befolkning, men man maa ved Dmsforøgen for den sorte Deel af hans Majestæts Riges Befolkning, ogsaa tage Hensyn til, at den ikke begunstiges endnu mere end den hvide Deel. Det kan jo ikke være ube- kjendt, at simple Arbeidere i Danmark, som ernære sig af deres Hænderes Gjæringer, i flere Henseender ere trykkede. Jeg har allerede tilladt mig at anføre flere Gjenstande som Kaffe og Brændeviin, der ved Indførselen ere belagte med Told, og at i Kjøbstæderne Gjenstande, der høre til de første Livsfornödenheder ere belagte med Consumtion; men det samme gjælder ogsaa om en Mængde af de Gjenstande, som høre til Arbeidernes Klædebragt, og som ingenlunde alle produceres her i Landet. Naar det var muligt at forfølge dette gjennem de forskjellige Classer af Tilfælde, troer jeg, man vilde komme til det Resultat, at Arbeiderne i Moderlandet virkelig ere meget mere beskattede end Negerne i Vestindien ville blive det ved at beholde Beskatningen paa Maismeel. Men selv med Hensyn til det finansielle Spørgsmaal — skjøndt jeg meget nødtigt fremkommer med det under denne Sag, og det saameget mere nødtigt, som Finantsministerens Pligter maaftke kunde synes at komme i Strid med den Ministers, der har at varetage Colonier- nes Færd, — er jeg dog nødsaget til at gjøre opmærksom paa, at 24,000 Rbd. aarlig ingen- lunde er en ubetydelig Gjenstand, og saameget mindre, naar der er Spørgsmaal om at ind- drage dem fra Colonier, der, som det jo vist- nok med Grund er bemærket, allerede giver Landet en ikke ubetydelig Underbalance. Disse

24,000 Rbd. troer jeg, at der er saameget større Grund for Regjeringen til at lægge Bægt paa at beholde, som det ikke er nogen Skat, der af Nytt udskrives, men som allerede i et Aar bestaaer, og over hvilke der ingen Klager foreligge Regjeringen. Det vilde i mine Tanker, naar denne Lov maatte komme ud med Afgiftsfrihed for Maismeel, være et temmelig uventet Tillæg til de menneskekjærlige Grundsatninger, som den danske Regjering allerede har bragt i Anvendelse for den sorte Befolkning, og jeg troer derfor virkelig, at Regjeringen med frelst Samvittighed kan fra- raade det høitærede Thing at gaae ind derpaa.

Den næste Gjenstand, jeg skal tillade mig at omtale under dette Affnit, er Flyttegods. Det er en fuldkommen rigtig Bemærkning af det ærede Udvalg, at der ved Flyttegods ikke kan og bør forstaaes Andet end brugt Flytte- gods. Jeg skal ogsaa dertil bemærke, at der heller ikke hidtil er forstaaet Andet derved; men, naar det ærede Udvalg har antaget, at det var bedst, for at sikke sig imod Misbrug, at denne Bestemmelse blev given en saa- dan forandret Redaction, at der sættes brugt Flyttegods, men at det Sidste, „naar det følger med den Indflyttende som hans Eiendom,“ udgik, skal jeg dog tillade mig at erklære mig derimod. Jeg troer, at det er en nødvendig Bestanddeel af den hele Anskuelse om Flytte- gods, saaledes som den i den sædvanlige Told- lovgivning opfattes, at Flyttegods, foruden at være brugt, tillige maa følge med den, som flytter ind. Derved forstaaes naturligtvis ikke, at det umiddelbart skal følge med ham paa samme Reise. Saa strengt forstaaer man det heller ikke her i Landet; men, naar en Mand f. Ex. her i Landet erhverver Flytte- gods, som er brugt i Udlandet, maa han svare Told deraf, naar han ikke kan erklære, at det af ham selv er brugt i Udlandet. Det Samme, som tilsigtes i dette Tillæg, er ogsaa overeensstemmende med Bestemmelserne i For- ordningen af 1833.